

vebord, affondret fra Befolkningen, vil meget ofte, næsten altid, naar han kommer til at tale med den simple Mand, angaaende Ansøgnings Indgivelse; høre ham sige: Ja jeg er nødt til at lade min Ansøgning skrive af den og den Embedsmands Fuldmægtig, thi ellers kan jeg ikke vente, at Erklæringen bliver fordeelagtig; naar jeg derimod lader den skrive af hans Fuldmægtig og betaler ham lidt mere for at skrive Ansøgningen, end jeg ellers kunde faae den skrevet for, saa har jeg Sikkerhed for, at Ansøgningen vil blive anbefalet af Principalen. Det er en almindelig Dyrking, mine Herrer, jeg er overbevist om, at Enhver, der bevæger sig mellem Almuen, hvert Diehlik vil høre saadanne Dyringer; men det er den største Fordømmelsesdom for den Hemmelighed, der nu finder Sted med Hensyn til Embedsmændenes Erklæringer. Jeg troer, det er sandt, at mange Erklæringer mere gaae ud fra Partiskhed mod Personer end fra Hensyn til Sagen; dette er min fulde Overbeviisning; men jeg troer ogsaa, at denne Tanke langt hyppigere gjør sig gjældende hos Befolkningen, end der er Anrsag til, netop paa Grund af Hemmeligholdelsen.

Naar jeg nu skal udtale min Mening om, hvorvidt denne Sag vil være heldigere i denne Session, end den tidligere har været — heri Folkethinget har den altid været heldig, og jeg antager, at Grunden dertil har været den, at der i Folkethinget sidder den Deel af Repræsentationen, som er umiddelbart valgt af Befolkningen — naar jeg, siger jeg, skal udtale min Mening om, hvorvidt denne Sag vil være heldigere i de øvrige Stadier af den lovgivende Magt, saa vil jeg blot sige, at jeg ikke troer, at den under de forhaandenværende Omstændigheder vil være heldig, fordi jeg har den Tro, at, førend vi faae Ministre, der have begrebet deres Stilling ret i den Henseende og altsaa slutte sig til Folket, før vil man ikke kunne vente, at Forslaget vil kunne gaae igjennem; men vore nuværende Ministre have efter min Dom og efter min Erfaring i de senere Aar gjort betydelige Tilbageffridt med Hensyn til at stille sig paa Befolkningens Side. De nuværende Ministre gjøre det ene Aar efter det andet større

Skridt fremad for at hæve Embedsstanden og gaae altsaa modsat den Retning, hvori der efter min Mening skulde gaaes, nemlig nærmere sig Befolkningen og ikke tænke paa bestandig at forhøje Embedsmændenes Magt, Indflydelse, Lønning, Stilling, idet Hele taget Glands osv. Der er jo aabenbart en Stræben hos Ministrene efter at bringe Embedsstanden op, og under disse Omstændigheder kan jeg ikke vente, at de øverste Embedsmænd i Landet, Ministrene, ville stille sig anderledes til dette Spørgsmaal, end de hidtil have stillet sig, og jeg erindrer, at da denne Sag i sidste Session var til første Behandling heri Thinget, reiste Hs. Excellence Justitsministeren sig og sagde, „at for at undgaae Mistydning, saa vilde han sige, at Regeringens Stilling til denne Sag var den samme, som den tidligere havde været.“ Jeg troer virkelig, at Hs. Excellence denne Gang kan spare sig Alleligheden; thi jeg tør forudsige, at, dersom han yttter sig, saa vil det vise sig, at Ministeriets Stilling nu ingenlunde er anderledes end dengang; men jeg haaber paa, at den Bøgt, Sandheden og det Rette altid have, vil, om end langsomt, dog altid vide at trænge igjennem, og jeg holder mig overbevist om, at den Bøgt, Folkethingets Afstemning det ene Aar efter det andet har tillagt denne Sag, tilsidst vil vide at bringe den igjennem og skaffe Befolkningen den Ret, som den i dette Forhold efter min faste Overbeviisning har. Steer dette nu end ikke under de nuværende Ministre, saa haaber jeg, at det vil skee under følgende Ministre, som i den Henseende bedre have begrebet deres Stilling til Befolkningen.

Schonberg: Jeg kan rigtignok ikke ganske tiltræde, hvad den ærede sidste Taler har sagt, men det er dog især kun fordi han udtalte sig saa stærkt; i Realiteten kan jeg tiltræde det Meste af, hvad han yttrede; jeg behøver her naturligviis ikke at tilføie, at jeg ikke tænker mig, at en saadan mindre betydelig Lov skulde foranledige et Ministerffiste. Jeg er, som sagt, enig med ham i Realiteten, naar jeg affeer fra 'de stærke Udtryk. Sagen er jo saa uddebateret, at man kunde ansee det for aldeles overflødigt at tage